

MET DANK, DOOR MIJNOVERHEID BIJ DE VOEDSELBANK

Gerard Sangers.

Hoofdstuk 26. Er is meer tussen hemel en aarde

*De titel van dit verhaal is **Er is meer tussen hemel en aarde**. De drang om dit verhaal op te schrijven is voor mij tot op heden onverklaarbaar, maar er zijn in het afgelopen jaar meer onverklaarbare momenten geweest.*

Het is vandaag 9 juli 2020. Wat er zo bijzonder is aan deze dag weet ik niet. Maar ik heb weer de drang te schrijven. Dus alweer te vroeg uit bed. Het schrijven stond de laatste tijd op een laag pitje. Dacht dat ik alle waargebeurde verhalen wel zo'n beetje opgeschreven had. Zoals ik in mijn voorwoord geschreven heb, is mijn overleden broer Marcel de aanleiding geweest van dit verhalenboek. Nu alweer ruim een jaar geleden uit het leven gestapt, slechts 48 jaar geworden.

Mijn verhalen zijn niet in de volgorde geschreven zoals ze nu in dit boek staan. Ik heb ze geschreven naar aanleiding van onderwerpen vanuit mijn archief. [Wies](#) heeft inmiddels dertig verhalen geredigeerd, nog een kleine tien te gaan. Ik stuur haar om de zoveel tijd drie verhalen en die krijg ik dan 'opgeschoond' weer terug. Het streelt mijn ego dat het overgrote deel van het verhaal zo blijft als ik het geschreven heb. Vanaf het begin kreeg ik van haar de complimenten over de stijl van schrijven, zij controleert alleen op taal-/typefouten, juiste alinea's, enzovoort. Ik voel mij vereerd.

Inmiddels diverse pogingen ondernomen om sommige verhalen te delen met gerenommeerde, neutrale organisaties zoals het Sociaal Cultureel Planbureau, de Nationale Ombudsman, TROS Radar TV, journalisten die een artikel hadden geschreven over de Bijstand/Participatiewet, Landelijke Cliëntenraad, en dergelijke. Helaas zonder resultaat, soms een summiere reactie, vaak geen reactie. Mijn dilemma is dat ik weg wil blijven van de politiek, links en rechts denkend, organisaties die van de Participatiewet hun verdienmodel gemaakt hebben. Dat zijn er heel veel. Zoals eerder omschreven: een miljardenindustrie.

Er zijn in mijn criteria van denken maar twee onafhankelijke, neutrale organisaties over: [De Correspondent](#), met in de hoofdrol Rutger Bregman, en [Follow the Money](#). Zij hebben als doel de maatschappij te veranderen, de wereld een stukje mooier te maken, misstanden aan de kaak te stellen. Ik ben groot fan van de visie van Rutger Bregman, heb zijn boeken *Gratis geld voor iedereen* en *De meeste mensen deugen*. Zoals in mijn intro geschreven heb, ik ben geen lezer... het boek *De meeste mensen deugen* telt ruim 500 pagina's. Dan blijf ik hangen bij pagina 200. Via de tv, YouTube, Facebook en dergelijke weet ik waar het over gaat en sta helemaal achter het denken, de visie van Rutger. Ik ben vorige jaar zelfs naar zijn optreden geweest in Tivoli Utrecht. Hem ontmoet, bij het signeren van de boeken, persoonlijk mijn verhaal *Don't shoot the Messenger* (niet in dit boek opgenomen) in printversie aan hem gegeven. Via mail, via De Correspondent, via Messenger pogingen ondernomen in contact met hem te komen. Inmiddels is hij wereldberoemd: Amerika, England, Duitsland, Davos ("taxes, taxes, taxes). Ik begrijp wel dat je dan niet zit te wachten op ene meneer Gerard Sangers. Aan de andere kant sluit mijn verhalenboek geheel aan bij zijn gedachtegoed. Hij vanuit de historie/wetenschap, ik vanuit ervaringsdeskundigheid. We zien wel hoever we (binnen) komen of niet. Het toeval wil dat we allebei Utrechters zijn en allebei hebben meegewerkt aan het TROS- programma Radar Extra TV *Kans op werk 3%*, dat in mei 2017 is uitgezonden.

De titel van dit verhaal is *Er is meer tussen hemel en aarde*. De drang om dit verhaal op te schrijven is voor mij tot op heden onverklaarbaar, maar er zijn in het afgelopen jaar meer onverklaarbare momenten geweest. Onverklaarbare momenten die ik koppel aan broer Marcel.

Ik ben van huis uit katholiek opgevoed. Met kerken, het ware geloof, religie heb ik weinig meer. Maar ik geloof wel dat we een doel hebben op deze aarde en dat we ooit ter verantwoording worden geroepen. Laten we het maar 'de hemel' noemen. In mijn visioen staat aan de hemelpoort Petrus, maar ook God, Jezus, Allah, Mohammed... het blijkt één dezelfde 'persoon' te zijn. Er wordt maar één vraag gesteld: "Was jouw leven op aarde van enige nut voor anderen?" Gelukkig kan ik deze vraag met "ja" beantwoorden.

Nu, met het opschrijven van dit verhaal, bedenk ik mij dat het misschien wel een lang verhaal gaat worden. Er zijn in het afgelopen jaar momenten geweest die ik niet kan verklaren. Vorige week nog.

De gedelete mail

Ik had een paar weken geleden een mail geschreven. Niet verstuurd, dus deze was in 'Concepten' blijven staan. Deze mail was in eerste instantie bedoeld voor mijn gemeente, waarin ik bekend maakte dat ik dit boek aan het schrijven ben. Ik zat zwaar in twijfel of ik dit moest vertellen. Ik maak er geen vrienden mee bij de gemeente. Zoals gezegd, de mail niet verstuurd. Toen werd ik door de gemeente gebeld... het hoogste niveau! "Gerard, wij willen met jou graag onze nieuwe ideeën over Participatiewet delen. Wij zien jou als informant en horen graag jouw mening."

Afspraak gemaakt, heel goed gesprek. Eindelijk gaan ze het anders doen. De verandering is naar mijn mening wel een verbetering, maar het is misschien net 50% van wat er veranderd zou moeten worden. Daarbij weet ik dat de 'wolven in schaapskleren' (lees de verhalen [Pilot Bijstand-Werkt-Samen](#) en [Cliëntenraden](#)) er alles aan gaan doen om de veranderingen tegen te werken. Dat heb ik de loop der jaren vaker meegemaakt. Het gesprek gaat nog een vervolg krijgen, maar dat kan nog maanden duren. De originele mail gedeletet, zij weten dus nog niet van dit verhalenboek. Misschien kan het helpen om nog meer druk te zetten achter de veranderingen.

Eerste en Tweede Kerstdag 2019

Kerst 2019. De eerste kerst zonder broer Marcel, zijn kinderen zonder vader, zijn vrouw zonder haar man. Met een deel van de familie afgesproken bij het gezin van Marcel Eerste Kerstdag te vieren. Het was gezellig, soms emotioneel, leuk, de naam Marcel werd niet verzwegen. Aan het einde van de avond bleven mijn zoon en ik nog even hangen. We kwamen al gauw in een interessante discussie over opleiding, geld, maatschappij en vooral... over *bullshitjobs*. Niet hardop gezegd, maar ik zie een link tussen zijn overlijden en zijn opleiding en banen. Over *bullshitjobs* waren ze het niet helemaal eens. Opleiding, geld is wel heel belangrijk. De oudste zoon heeft hbo, de tweede vwo en dochter zit op het vwo... zover ben ik nooit gekomen. De tweede zoon gaat, ondanks zijn vwo, naar het conservatorium, hij wil gitarist worden. "Dan word ik hoogopgeleide straatmuzikant", grapte hij. "Jongen, volg je hart, als het niet lukt heb je het in ieder geval geprobeerd", zei ik.

De volgende dag deed ik laat in de middag mijn dagelijkse rondje met de hond. Onderweg kom ik een jongeman tegen, die ik niet kende. Met het voorbij lopen vroeg ik: "Leuke kerstdagen gehad?" Hij keek verrast dat hij aangesproken werd door een vreemde grijze man met een hondje. "Ja, meneer een heel bijzondere kerst dit jaar."

“Vertel!”

Hij vertelde dat hij kerst had gevierd bij zijn oude oma in het verzorgingshuis. “Zij is alleen, ik ben alleen, dat was heel mooi.” Hij stak een sigaret op, bood er mij één aan. Roken scheidt toch een band... Verder vertelde hij dat hij in een depressie was terecht gekomen: relatie verbroken, huis moeten verkopen, baan kwijt. Hij was maatschappelijk werker geweest... “Meneer, ik wil graag mensen helpen, maar werd helemaal gek van beleid, protocollen en regeltjes.”

Ik vertelde over broer Marcel en waarschuwde hem welke dramatische gevolgen een depressie kan hebben.

“Meneer, ik ben gelukkig op tijd gestopt, ik zie zoveel mensen met een burn-out of in een depressie.” Ik heb er vrede mee zoals het nu met me gaat, geen groot huis, geen grote auto, geen geld. De prijs van een *bullshitjob* is mij te hoog.”

“Verstandig van jou,” zei ik. “Je bent jong, nog een heel leven te gaan, doe iets wat bij je past.”

Inmiddels waren mijn voeten bevroren, we namen afscheid. Hij was naar mijn gevoel best blij met het gesprek met een vreemde, ik ook. Deze jongeman ben ik nooit meer tegengekomen.

De boodschap door muziek

Top 1000-top-.....top-2000-..... In de week na kerst tot aan nieuwjaar heeft iedere zender wel zijn top.... In deze week had ik Radio 5 aan staan, terwijl deze zender er bij mij nooit op staat. Dat is bij mij normaal Classic-NL. Nummer 96: *He ain't heavy, he is my brother* van The Hollies. Op de crematie van mijn broer is dat nummer, op mijn verzoek, gedraaid. In een uitvoering van Neil Diamond, mijn idool. Nummer 95: *Haar naam is mooi* van Henk Westbroek. Henk Westbroek is de favoriete artiest van mijn schoonzus. Ik appte haar dit toeval en toen appte ze terug. “Ik zit in de auto met mijn dochter en zij was aan het klooien met de radio. Een oude discohit. Marcel’s favoriete muziek.” “Ik zal ‘m wat harder zetten pa,” zei mijn dochter. Op dat moment komen we in een file terecht. Op het bestelbusje naast mij stond de naam... Marcel!

Omdat ik steeds vaker ‘toevalligheden’ tegenkwam, heb ik ze op een briefje geschreven. Dit briefje ligt onder de foto van Marcel.

Verwelkte bloemen

19 april is de sterfdag van mijn zus Adwina, ruim tien jaar geleden. 20 april is de sterfdag van broer Marcel, een jaar geleden. Er stond bij mij een grote bos tulpen op de salontafel. Prachtige kleur, ze gingen allemaal mooi open. Op de 19e waren ze ineens een stuk minder mooi, op de 20e was het één verlepte boel. Kan toeval zijn, maar het voelde anders.

Normen en waarden

Op een mooie dag in mei wandelde ik met het hondje in het natuurgebied bij ons in de buurt. Deze wandeling is ruim 5 kilometer, dus halverwege even (rook)pauze. Aan de overkant van het water gaat een man zitten met een hengel. Toen ik weg liep vroeg ik hem: “Is er nog wat te vangen hier?” (Ik heb totaal geen verstand van vissen.)

“Nou, het is meer het hoofd even leegmaken,” zei hij.

“Mag ik vragen wat u voor werk doet?” vroeg ik.

Toen kwam het volgende, toch wel trieste verhaal. Hij was ouderenzorgmanager bij ons op het

eiland. “Wel een vreemde mentaliteit hier, zei hij. Zelf ben ik ook ‘overkanter’, zoals ze dat hier noemen. Ik woon hier al ruim 20 jaar, maar er écht bij horen is het niet. Dat geldt waarschijnlijk ook voor Friezen, Groningers, Limburgers.” Hij vertelde verder: “Ik ben goed in mijn werk, ken de regelgeving en het gaat mij altijd om het belang van de ouderen. Ik heb hier drie jaar gewerkt, maar kan niet wennen aan de mentaliteit. Zoals bekend in de zorg komen we handen tekort, dus had ik twee prima meiden aangenomen, maar... met hoofddoekje. Ieder jaar heb ik met het bestuur een functioneringsgesprek en tot heden geen enkele negatieve toon gehoord over mijn functioneren. Toen ik die meisje had aangenomen, moest ik bij het bestuur komen. Of ik wilde zorgen dat die meisjes voortaan zonder hoofddoek zouden werken en beter dat ze zich zouden bekeren tot Christen in plaats van Moslim. ‘Dan denk ik, in welke wereld leven jullie?’ Of iemand nu zwart of wit, grijs of geel is, interesseert me niet, als ze maar goed zijn in hun werk. Ik heb het bestuur dit ‘verzoek’ geweigerd... en toen functioneerde ik tóch niet meer zo goed. We hebben afscheid genomen. Inmiddels heb ik weer werk gevonden, wat betekent dat ik nu een dubbel salaris heb. Dit grapje kost deze organisatie ruim € 70.000, maar dat interesseert ze niet. Het gaat om hun principe, maar ja die druist in tegen mijn geweten.”

Ik vertelde hem dat ik vrijwilliger ben geweest bij Vluchtelingenwerk. Daar ken ik ook een paar voorbeelden van, waarvan je denkt: dit verzin je toch niet? We namen afscheid en ik ging verder met mijn rondje. Nadenkend: is dit nu toeval dat ik in gesprek ga, met een vreemde man, met dit verhaal? Of is het misschien een bevestiging voor iets wat ik al wist? Sommige zaken verander je niet. Lijntje van boven?

Follow the Money

Zoals ik eerder schreef, heb ik diverse pogingen ondernomen om mijn verhalenboek onder de aandacht te krijgen. Maar dat lukte voor geen meter. Daar word je wel moedeloos van. Roepende in de woestijn. Toch blijft de drang dat deze verhalen openbaar moeten worden. Maar hoe? In mijn mailbox kwam een nieuwsbrief binnen van Follow the Money. Ik had al menig poging gedaan om bijvoorbeeld onderzoeksjournalisten warm te krijgen, maar zonder enig effect. Mijn verhaal in deze mails blijven bijna hetzelfde, kleine wijzigingen en natuurlijk de naam van de ontvanger. Alweer had ik een mail klaar staan, die ik niet durfde te verzenden. Misschien een vorm van moedeloosheid? Een paar dagen later bedacht ik mij: ik ben vergeten deze mail uit te printen voor in mijn archief. In plaats van printen, druk ik op verzenden!... Twee dagen daarna kreeg ik een reactie. De medewerker reageerde positief op de mail. Hij zou het doorsturen naar één van hun journalisten... Wel met enig voorbehoud wanneer er gereageerd zou worden... er wordt vaak een beroep gedaan op Follow the Money om zaken die vallen onder het kopje ‘te gek voor woorden’ te gaan onderzoeken. We wachten af. Maar is dit toeval?

Little House of the Prairie

Als tijdverdrijf heb ik een behoorlijke verzameling dvd's, waarvan één plank vol met ja, ja ... *Little House of the Prairie*. Ruim 200 afleveringen. Jeugdherinneringen. Inmiddels is het alweer ruim veertig jaar geleden dat deze werd uitgezonden op tv. Een hit, half Nederland volgde de familie Ingalls. Het mooie is dat de verhalen die zich daarin afspelen, je nu nog steeds kan kopiëren naar deze tijd. Armoede en rijkdom, recht en onrecht, romantiek, humor, liefdesverdriet, natuurrampen, intriges, gezinsharmonie, discriminatie, enzovoort. Alles speelt zich af rond 1900 op het ruige platteland van Amerika.

De ene week kijk ik tien afleveringen, de andere week niks en af en toe liggen ze maanden in de kast. Zoals hierboven al omschreven begon ik mijn twijfels te krijgen over dit boek, moedeloosheid, geen reacties op mails enzovoort. Ik zette aflevering 125 op. In het kort gaat het verhaal over opa die op bezoek komt bij zijn dochter en kleinkinderen. Plotseling overlijdt zijn vrouw, haar moeder, hun oma. Opa ziet het leven zonder zijn vrouw niet meer zitten en komt, zoals we nu zouden zeggen, in een depressie. Een kleinzoon vraagt aan opa: "Opa, vertel eens over vroeger?" Opa is een goede verteller, zeker in grappige verhalen. Hij besluit de verhalen op te schrijven. Zonder dat hij het weet worden deze verhalen opgestuurd naar een uitgever. Deze reageert enthousiast en wil er een boek van maken, maar... het is wel de bedoeling dat de familie Ingalls een vette aanbidding doet. Opa weet dat van zijn verhalen een boek gemaakt gaat worden. Hij is trots op zijn schrijfkunst en zal dus als schrijver ooit sterven. Wat hij niet weet is dat zijn dochter en schoonzoon hier vet voor moeten betalen. Om opa niet teleur te stellen worden alle dollars bij elkaar geschrapt om toch het boek te laten drukken.

Mijn boodschap in dit verhaal? Krijg ik hiermee misschien de boodschap mijn verhalenboek zelf, in eigen beheer, te moeten laten maken? Hoe? Ik zou het niet weten. Kost natuurlijk klauwen geld, hoe krijg je distributie, hoe doe je de marketing enzovoort. Ondanks de boodschap, toch maar niet. We wachten wel op de volgende 'boodschap' van boven'... Hoe, wat, waar, wanneer? Ik zou het niet weten.

Bevestiging van je gelijk

Buiten deze voorbeelden om, gebeuren er bijna maandelijks gebeurtenissen, waarvan ik denk, waar komt dit nu weer vandaan. In de week dat ik dit schrijf, de eerste week van juli 2020, kom ik onderweg vier statushouders/vluchtelingen los van elkaar tegen tijdens mijn wandelingetjes. Ik doe al ruim twee jaar geen vluchtelingenwerk meer. Toch kom ik in de gesprekjes steeds maar weer de bevestiging tegen van dit verhalenboek. Goede mensen die door een verkeerde afslag of een niet meewerkende ambtenaar of vastlopen in onze regelgeving met hun rug tegen de muur staan. En dan voel ik mij aan de ene kant hopeloos, omdat het niet in mijn macht ligt om hulp te bieden, aan de andere kant wordt mijn verhalenboek steeds bevestigd door hun verhalen.

Depressie

Toen mijn kinderen nog klein waren, was het bij mij een komen en gaan van spelende vriendjes en vriendinnetjes. Ook de kinderen van de overkant van de straat, dat waren er vijf. De leeftijden varieerde van vijf tot veertien jaar.

Het overgrote verschil in opvoeding was bepaald door het 'kerkje' waar ons wiegje had gestaan. Een verschil van dag en nacht. Ik ben van katholieke komaf, zij streng gereformeerd. Mijn kinderen speelde op zondag buiten, hun kinderen moesten op zondag binnen blijven. Ik had een tv en computer, zij hadden wel een tv, maar onder strikte kijkvoorwaarden.

Regelmatig belde de buurvrouw: "Mijn kinderen zitten zeker weer bij jou?"

Dat klopte, meestal drie keer per week. Buiten de grote verschillen tussen onze geloofsovertuiging, konden we goed met elkaar omgaan. Menig verjaardag over en weer met elkaar gevierd. Wel had ik met de buurvrouw de afspraak: in mijn huis gelden mijn regels, in jouw huis jouw regels. Ik weet dat ze daar altijd veel moeite mee heeft gehad en waarschijnlijk nog. Het is een prima mens, sociaal,

staat voor iedereen klaar, maar het moet wél volgens haar interpretatie van de Bijbel gaan. Daarin zijn we dus tegenovergesteld van elkaar.

Als ik het verschil in religie in tweeën zou moeten delen dan heb je de “godvrezenden’ en de ‘godlievendenden’. Ik ben blij dat ik katholiek opgevoed ben. Ondanks dat ik niet meer praktiserend ben, is het katholiek zijn meer gebaseerd op liefde dan op angst. Daarbij wel de opmerking dat ik het geheel niet eens ben met sommige zaken uit de leer van een eeuwen oude kerk. Misbruik, onvoorstelbare rijkdom, homo’s, celibaat, verhouding man-vrouw, en dergelijke zaken.

Als je als godvrezend bent opgevoed, je constant gewaarschuwd wordt over de dag des oordeels, dat de mens slecht is, hel en verdoemenis, dan komen veel mensen vaak met zichzelf in conflict. Ik heb een keer een bruiloft mee gemaakt in de ‘strengere’ kerk, ik kreeg het gevoel dat het een begrafenis was. Gij zult uw man volgen, gij dit, gij dat, een donderpreek waarvan ik zelfs een beetje bang werd. Bestaat dit nog in deze tijd?

Van de vijf kinderen van de burens tegenover is er volgens mij nog één die praktiserend met het geloof van thuis bezig. De anderen zijn hun eigen weg gevolgd, tot groot verdriet van hun moeder.

Er is meer tussen hemel en aarde, maar niemand weet voor de volle honderd procent de échte waarheid. Tegen mijn overtuigende moslimbuurman heeft wel eens gezegd; “Als jij hier geboren zou zijn, was jij nu gereformeerd of katholiek, zou ik in Syrië geboren zijn, waarschijnlijk moslim.”

In de loop der jaren is het contact met de ‘overkant’ verwaterd. Mijn kinderen zijn het huis uit, hun kinderen zijn het huis uit. Ieder heeft zijn eigen leven. Natuurlijk komen we elkaar af en toe tegen: “Hoe gaat het?”

”Goed.” Onze band is de goede jeugdherinneringen aan elkaar, bevestigd door tigtal familiedvd’s.

De oudste zoon, laten we hem maar Kees noemen, kwam vorig jaar weer intensief in beeld. Een halfjaar na het overlijden van broer Marcel. Het eerste contact kwam door het leeg komen van de woning van mijn zoon. Een drama. Kees, 30 jaar oud, woonde na enige omzwervingen weer bij zijn ouders. Mede door mijn bemoeienis kreeg hij, in plaats van de woning van mijn zoon, een prachtig appartement toegewezen.

Samen met Kees zijn we de woning gaan inrichten, van bankstel tot eettafel, van lamp tot bestek, allemaal gekocht bij de plaatselijke kringloopwinkels. In diezelfde periode had Kees zich ziek gemeld bij zijn werk. Het boterde al jaren niet tussen hem en zijn twee bazen. Het probleem van Kees is, denk ik, hij geeft zijn grenzen niet aan en heeft een heel laag zelfbeeld. Het hervatten van zijn werkzaamheden werd door zijn bazen, op een minder prettige manier, onder druk gezet. Gevolg: een burn-out. Op mijn advies is er een advocaat bijgehaald. De gevolgen voor hem zouden dramatisch kunnen worden. Geen loon betekende zijn woning weer opzeggen. Werk hervatten wanneer je afgebrand bent? De advocaat heeft dit gelukkig kunnen voorkomen.

Het ging steeds slechter met Kees. De burn-out werd een depressie. De eerste keer ben ik meegegaan met hem naar de psychiater. Het gesprek verliep best goed en met hulp van antidepressiva zou hij de weg terug weer moeten vinden. Ik heb diverse pogingen ondernomen om hem uit die negatieve spiraal te krijgen: samen wandelen, samen fietsen, gesprekken, ik heb zelfs mijn hometrainer in zijn huiskamer gezet. Opdracht: ‘dagelijks een tandje erbij.’ Ik begon steeds meer het idee te krijgen dat alle initiatieven bij mij vandaan moesten komen.

Het is nu weken geleden dat we contact gehad hadden. Af en toe een appje “Hoe gaat het”? Ik maak mij ernstig zorgen om hem. Het is ontzettend moeilijk om grip te krijgen op iemand in een depressie.

Met dank, door mijnoverheid bij de voedselbank - Gerard Sangers - hoofdstuk 26.

Er is meer tussen hemel en aarde - blz. 6

Dat heb ik moeten ondervinden bij broer Marcel. De laatste twee maanden hadden we dagelijks app-contact toen hij was opgenomen... het heeft niet mogen baten.

Hoe dit verhaal gaat aflopen weet ik gelukkig niet. Hoop doet leven. In dit verhaal klinkt dit wel erg confronterend. Ik merk wel dat iemand in een depressie de neiging heeft zijn levenslot te leggen in de handen van de psychiaters en antidepressiva. Terwijl, ondanks alle hulp, je het toch tachtig procent zelf moet doen om het licht in de tunnel weer te vinden. Ik hoop dat de hulpverleners hem de juiste weg wijzen. Einde van de maand ga ik met hem mee naar de bedrijfsarts. Met het beëindigen van dit verhaal stuur ik hem zo een appje: "Hoe gaat-ie?"

Mijn waaromvraag in dit verhaal is: waarom ik? Kees heeft twee broers, twee zussen, ouders, een paar vrienden. Zou het kunnen zijn dat Marcel mij 'gestuurd' heeft?

Ná corona?

'Verbeter de wereld, begin bij jezelf', zegt het spreekwoord. Maar ja, hoe? Op tv zag ik in één of andere talkshow het verhaal van het Outbreak Management Team (OMT). Geleerde koppen die verandering willen in de maatschappij. Ná corona. De vraag is: wat hebben wij geleerd van de coronacrisis en wat moet er aan verbeteringen worden ingevoerd ná corona? Er zijn vele zaken die voor verbetering vatbaar zijn: het verschil tussen arm en rijk, de zwakke positie van zzp'ers en flexwerkers, ons huidige zorgsysteem, onze afhankelijkheid van China en ga zo maar verder. Ik heb er maar eens een mailtje aan gewaagd over mijn ervaringsdeskundigheid op het gebied van bijstandsgerechtigden en Participatiewet en de verdienmodellen die hieraan gekoppeld zijn. Laten we ná corona in plaats van wantrouwen naar vertrouwen gaan in het Sociaal Domein.

Ik kreeg een reactie terug van Anke Siegers. Zij heeft een boek geschreven met de titel [De Nieuwe Route](#). Ik kreeg haar boek opgestuurd met de opdracht: "Beste Gerard, Succes met je missie." Dit boek vertelt precies waar het fout gaat in het Sociaal Domein. Een visie die ik helemaal deel. Maar het boek geeft ook pijnlijk weer hoe moeilijk het is de wereld te verbeteren. We komen beiden eigenlijk tot de zelfde conclusies: het niet serieus nemen van ervaringsdeskundigheid, zaken willen regelen vóór mensen, niet mét mensen, de verdienmodellen, het behoud van eigen baan, het niet durven ingaan tegen systemen en protocollen, geen risico durven nemen, verantwoordelijkheid op het bureau van een ander leggen, het imago is belangrijker dan resultaat, het zich verschuilen achter wettelijke regeltjes, alles juridisch willen dichttimmeren, wantrouwen in plaats van vertrouwen.

Maar ja, ondanks dat er meer is tussen hemel en aarde... wat kan je er mee?

The Legacy

Aflevering 174 van *Little House of the Prairie*.

Vorige week tante Adrie begraven, samen met de familie. Een mooi afscheid, ondanks de beperkingen door corona. Ik heb een week in haar huis door gebracht, ter ondersteuning van de familie.

Weer thuisgekomen moest ik mijn draai weer zien te vinden. Terug naar de oude gewoonten, het alleen zijn, het gebrek aan energie iets te gaan doen. Dit is ná BWS (lees het verhaal [Pilot Bijstand-Werkt-Samen](#)) en nu in de coronacrisis is dit alleen maar erger geworden. Afleiding is het kijken naar de dvd's *Little House of the prairie*. Zoals eerder geschreven: er staan ruim 200 afleveringen op de

*Met dank, door mijnoverheid bij de voedselbank - Gerard Sangers - hoofdstuk 26.
Er is meer tussen hemel en aarde - blz. 7*

plank. Ik heb er deze zomer ruim 50 bekeken. Dom, dat kan je beter in de wintertijd doen. Verslaving? Ook in aflevering 174 zat voor mij weer een boodschap. *Legacy* is vertaald als erfenis, mooier woord is nalatenschap.

Het verhaal gaat als volgt: In een gesprek vraagt een oudere man zich af: "Wat laat ik na als ik er niet meer ben? weten ze over 10-20-50 jaar nog van mijn bestaan?" Deze man gaat dood en de hoofdrol speler Charles Ingalls (Michael London) kan die vraag niet uit zijn hoofd krijgen. "Wat laat ik na?" Het is natuurlijk zo'n tranentrekker, met zoals meestal een happy-end en een boodschap.

Nalatenschap wordt vaak vertaald als erfenis en erfenis wordt vertaald als geld. Mijn tante Adrie heeft vooral goede jeugdherinneringen nagelaten en daar kan je geen geld tegenoverzetten.

Mijn nalatenschap is, hoop ik, iets positief betekend te hebben voor mijn kinderen, de familie, de mensen die ik heb mogen ontmoeten. Nu met het opschrijven van dit verhaal, augustus 2020, hoop ik dat dit verhalenboek over 10-20-50 jaar door iemand gelezen wordt en denkt: Gelukkig hebben we iets van deze verhalen geleerd!

Econoom Thomas Piketty

Gisteravond, 24 augustus 2020, had ik weer zo'n 'toevallig' moment. Ik was verder gaan schrijven met een verhaal. Hierin noem ik de naam Thomas Piketty over zijn visie hoe je arm en rijk in de wereld zou kunnen verkleinen. In het kort komt het hier op neer: geef iedere burger op zijn eenentwintigste jaar een startkapitaal die ze na eigen inzicht kunnen besteden voor hun toekomst. Dus niet meer afhankelijk zijn van het nestje waarin je geboren bent of eventuele erfenissen. 's Avonds kijk ik tv en men meldt dat er morgen een documentaire wordt uitgezonden over... Thomas Piketty! Is dit toeval of is er meer tussen hemel en aarde? Alweer een 'seintje' van broer Marcel dat misschien oplossingen toch zitten in mijn verhalenboek?

Eng

Ik begin steeds meer de overtuiging te krijgen dat ik door het delen van mijn verhalen mensen in verlegenheid breng, hun verdienmodellen aantast, of dat het misschien iemand zijn baan zou kunnen kosten, of té confronterend, of ook niet de oplossing weten hoe het anders zou moeten. Er zijn momenten dat ik er de brui aan wilt geven. "Zoek het allemaal maar lekker zelf uit." Vorige week, we zitten inmiddels in september, zei ik in gedachte: "Nou Marcel, kom maar weer eens met een boodschap." Diezelfde dag krijg ik een Facebookherinnering. Je weet wel meestal een foto/gebeurtenis van enkele jaren geleden. Ik vind het trouwens ook wel een beetje eng dat je hele geschiedenis in de cloud wordt opgeslagen, zonder dat je er zelf bij kunt. Ik kreeg een herinnering uit 2015. Het kerst-verlanglijstje uit 2015, dat is bijna vijf jaar geleden. We hebben kerst 2015 gevierd met een mannetje of twintig. Zelf eten meenemen en lootjes trekken voor de cadeautjes. Via Facebook kreeg ik het verlanglijstje van Marcel... waarom specifiek van Marcel? Eng.

Wat is normaal?

Zoals vaker, denk ik, boodschappen door te krijgen via een tv-uitzending, een bepaalde uitspraak, één zinnetje, toevallige ontmoetingen, én via mijn favoriete serie *Little House of de Prairie*. Inmiddels beland bij aflevering 188: *The Wild Boy*.

“Niet normaal gaan vinden wat niet normaal is!” Eén zinnetje uit de toespraak van de koning op 4 mei 2020. De vraag is: wat is wél normaal en wat niet? Ik vind de verhalen uit mijn boek niet normaal.

Het verhaal uit de serie bestaat uit twee afleveringen, natuurlijk weer een tranentrekker (ik hield het niet droog). Het verhaal gaat over een jongetje dat wordt misbruikt, opgesloten in een kooi, ziet er uit als een beest. Hij dient als circusattractie voor het volk. “Komt dat zien, komt dat zien: *The Wild Boy!*” De jongen ziet er wild uit, lange haren, smerig, maakt gromgeluiden, en lijkt agressief. Zijn ‘voogd’ verergert dit door met stokken langs de tralies te slaan. Het publiek is nieuwsgierig en vindt hem angstaanjagend.

Om een heel lang verhaal kort te houden (twee delen van een uur): de jongen ontsnapt. Hij komt via een omweg terecht bij mister Edwards. Een brombeer met een gouden hart. Hij stopt de jongen in bad, knipt zijn haren en geeft hem fatsoenlijk te eten. Wat blijkt? De jongen kan niet praten, hij is stom.

Er groeit een band op tussen *the Wild Boy* en mister Edwards. Ze houden van elkaar zoals vader en zoon. De jongen leert gebarentaal, gaat naar school en wordt opgenomen in het stadje Walnut Grove.

Om het verhaal maar weer in te korten: De ‘eigenaar’ van de jongen heeft een rechtszaak aangespannen. Hij wil de jongen terug, omdat hij op papier heeft staan dat hij de wettelijke voogd is. Al met al gaat hem dat niet lukken, maar de rechter beslist dat de jongen naar een gesticht moet, omdat hij niet normaal is. Natuurlijk krijgt ook dit verhaal een happy end. Mr. Edwards houdt een vurig pleidooi over wat normaal lijkt, maar niet normaal is (naar mijn mening één van de beste scènes van alle ruim 200 afleveringen). De boodschap? Vinden beleidsmakers, uitvoerders, politici mijn verhalenboek... normaal?

Opdracht

Zou alles voor niets geweest zijn? Dat is de vraag die ik mij al een tijd stel. Ik ben nu ruim een jaar verder met het schrijven van de verhalen en of dit ooit een boek gaat worden... ik acht de kans steeds kleiner. Ik had een kennis een aantal verhalen opgestuurd, in eerste instantie bleef de reactie uit. Na een reminder kreeg ik het volgende antwoord: “*Ik vraag me af hoe je dit in de markt moet zetten. Ben bang dat instanties je kritiek en scherpe beschouwingen niet gaan waarderen. Ik ga de komende week nog eens heel goed nadenken...*” Dat is misschien een harde conclusie, maar zit waarschijnlijk wel heel dicht bij de waarheid. Men wil deze verhalen ‘gewoon’ niet horen. Zelfbescherming, schaamte, de harde praktijk, imago, de bevestiging dat je een *bullshitjob* hebt. Hoe zou ik zelf gereageerd hebben als ik aan de andere kant van het bureau gezeten had? Mond houden en gewoon doorgaan?

Mijn kantoor(tje) ligt vol met archiefmateriaal dat dient als bewijs voor alle verhalen. Stapels documenten geordend naar de onderwerpen van dit boek. Er ligt van ruim tien jaar ‘te gek voor woorden’-stukken. Als ik morgen mijn tiende fatale hartaanval krijg, gaat alles de container in. Dan is alles voor niets geweest. De drang blijft dat deze verhalen openbaar moeten. Maar ja, ik weet nog steeds niet hoe.

Voor mijn eigen gemoedsrust ben ik gisteren, 16-09-2020, mijn OPDRACHT na mijn dood, gaan schrijven. Klinkt misschien zwaar, maar ik wil alles goed achterlaten en mijn kinderen niet belasten.

Een aantal verhalen kennen ze, maar lang niet alles. Het was mijn wereld, niet de hunne. Ik heb hen altijd willen beschermen door niet geheel het juiste verhaal te vertellen en hoe dat voelde. Positief geboren en dat wil ik tot het einde uitdragen.

Ook is het mijn ultieme wens dat er lering wordt getrokken van ervaringsdeskundigheid. Ook al wil men deze niet horen. Gisteren heb ik mijn opdracht op papier gezet. Niet in een testament, het is een verzoek. Daarbij kan je niet iets in een testament zetten terwijl het nog niet bestaat. Mijn verhalenboek dus. Het liefst zou ik mijn hele archief overdragen... aan wie? Het moet een neutrale partij zijn, zonder binding met overheid, gemeente, politiek, lijnen in het Sociaal Domein, verdienmodellen in de Participatiewet, enzovoort. Dan blijft er weinig over. In mijn beleving zijn er maar twee partijen aan wie ik het durf over te dragen: De Correspondent (Rutger Bregman) en Follow the Money.

De OPDRACHT staat in het klad op papier. Geschreven, zoals vele verhalen, op een bankje in de polder. De titel van dit verhaal; er is meer tussen hemel en aarde. Vandaag kreeg ik een mailtje;

“Beste Gerard Sangers,

Hartelijk dank voor uw reactie! Fijn dat u uw gedachten deelt met ons.

Wij zullen ons zeker verdiepen in het ons-kent-ons-gehalte van de jeugdzorgsector in Nederland. Daarbij zien wij ook op meer terreinen in de zorg soortgelijke problemen - zie ons dossier over zorgcowboys en een recent artikel over omzetplafonds in de ggz. Wij dachten: laten we met het moeilijkste terrein (jeugdzorg) beginnen, dan hebben we dat maar gehad.

We letten zeker ook op misstanden in andere zorgsectoren. Mocht u weet hebben van een misstand, dan weet u ons hopelijk te vinden!

Vriendelijke groet,

Margot Smolenaars

Eindredacteur”

Eindredacteur van... Follow the Money...!!!

Ik heb haar mail beantwoord en in de bijlage het titelblad en de achterpagina van mijn verhalenboek bijgevoegd. Hopen dat ze reageert... dan zou het kunnen zijn dat mijn archief tóch niet in de container terecht komt.

Om gek van te worden

Ik weet niet of ik het volgende moet zien als ‘boodschap van boven’. De ‘te-gek-voor woorden-gebeurtenissen’ stapelen zich weer op. De vechtlust om tegen onverklaarbare beslissingen in te gaan neemt sterk af, maar ja... Mijn zoon wordt door het UWV uit de ziektewet geknikkerd. Volgens het UWV, omdat hij arbeidsgeschikt is, de werkelijkheid is dat hij op een ggz-wachlijst staat om in behandeling te gaan. Om alweer een lang verhaal kort te maken. Advocaat ingeschakeld die gespecificeerd is in de misstanden bij het UWV. Op woensdag via de website van dit advocatenkantoor contact gezocht, op zondag de informatie verstuurd, op maandag juridische bijstand aangevraagd bij het Juridisch Loket... op maandagmiddag akkoord! Op dinsdag akkoord advocaat om de zaak in behandeling te nemen. Ondanks dat dit waarschijnlijk maanden gaat duren is

de aanvraagprocedure ongekend snel. In dezelfde week stuur ik een mailtje naar de ggz-instelling. Zij hadden gemeld dat de aanvraag voorlopig niet in behandeling kon worden genomen, omdat het budget van de zorgverzekering op was. Dus: wachtlijsten! Omdat mijn zoon eerder opgenomen geweest is, kwam ik tot de helderheid van geest: misschien zijn een aantal procedures/onderzoeken niet meer nodig? Dit zou de intake simpeler maken en misschien is hij daardoor eerder aan de beurt. In deze mail een aantal bestanden meegestuurd zoals onderzoeksrapporten, inschrijfformulieren, uitslagen, conclusies enzovoort (ik heb ordners vol in de loop der jaren). Wat denk je wat... een uur na het versturen van de mail, wordt mijn zoon gebeld door de ggz-instelling voor het maken van een afspraak... over twee weken. Hulp van boven?

Alweer te gek voor woorden

Ondanks op momenten moedeloos te worden, alweer een bevestiging dat mijn verhalen verteld MOETEN worden. Diverse verhalen gedeeld met organisatie, instanties, personen... iedereen 'schrikt'... ze spreken er schande van, maar durven daarna niet meer te reageren. Mijn enige verklaring hiervoor is dat men zelf onderdeel is van het systeem. Het is hun verdienmodel. Of door gebruik te maken van subsidies, gratis vrijwilligers, opdrachten krijgen, enz. De goedverdienende *bullshitjobs*. Ik heb nog maar één vrijwilligersbaantje: mensen helpen die in de schulden zitten. Ik weet dat deze organisatie ook afhankelijk is van gemeentelijke subsidies en gebruikmaakt van goedbedoelde vrijwilligers. Lees het verhaal [Coronacrisis](#). Bij toeval krijg ik een vergaderverslag over de coronacrisis met de gemeente/de wethouder. Als ik dit lees dan is het alweer te gek voor woorden. Het hangt van onwaarheden aan elkaar en logisch denken ontbreekt. In het kort de conclusie van de gemeente: de economische schade door corona valt in onze gemeente erg mee! Geen explosie aanvraag bijstand, geen extra aanvragen voedselbank én het aantal aanvragen TOZO (tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers) is drastisch gedaald. Hoe kan dat nou, de hele wereld staat in brand, behalve hier??? Het onverklaarbare is... waarom krijg ik dit te lezen???

De gouden tip?

Al ruim een jaar probeer ik binnen te komen met mijn verhalen bij *De Correspondent*. Hét onafhankelijke journalisten platform, niet gekoppeld aan politiek, links/rechts, overheid, adverteerders enz. Rutger Bregman, van de boeken; *Utopia voor Realisten* (wat gaat over het basisinkomen) én *De meeste mensen deugen* (gaat over een ander mensbeeld, dan ons de afgelopen eeuwen is aangeleerd). Ik ben groot fan van Rutger, maar ondanks diverse pogingen kom ik niet in contact. Tot eergisteren... 17 november 2020.

"Beste Gerard,

Mijn collega stuurde mij je boek door. Ik heb het met veel belangstelling gelezen. Het onderwerp en de persoonlijke betrokkenheid passen zeer bij De Correspondent. Het lijkt mij ook belangrijk dat meer mensen hierover weten. Hoe het voelt om in de bijstand te zitten, en wat je daar allemaal meemaakt.

Maar het is helaas geen boek dat bij De Correspondent uitgegeven kan worden. Wij publiceren boeken van journalisten, niet direct van ervaringsdeskundigen. Graag raad ik je aan andere uitgeverijen te benaderen. Bijvoorbeeld uitgeverij Prometheus, of uitgeverij Pluim. Helaas past het boek niet in ons fonds. Graag wens ik je succes bij het vinden van een geschikte uitgever.

Hartelijke groet,

Andreas Jonkers Planning, redactie en pr

De Correspondent Uitgevers

+31 (0)6 36427471

decorrespondent.nl/boeken

Én mijn verhalen worden positief ontvangen, én twee geadviseerde uitgeverijen. En dat te bedenken dat er 1500 uitgevers zijn in Nederland! Vandaag ben ik jarig, 63 jaar. Ik heb deze twee uitgevers mijn manuscripten gestuurd. Misschien tóch een verjaardagscadeautje van boven? Marcel?

De voedselbank...het vervolg

Het is naar mijn gevoel weer een tijdje geleden een boodschap van 'boven' te hebben ontvangen. Intussen toch maar weer het één en ander bijgeschreven. Zoals ook het verhaal *De Voedselbank* Tijdens het schrijven de tv aan staan, het programma Kassa. Ze hadden een item over... de voedselbank! Het gekke, misschien wel enge was dat hetgeen ze zouden gaan bespreken, precies hetzelfde was als het verhaal wat ik op dat moment had geschreven. Een bevestiging van 'boven' dat het klopt wat ik schrijf?

Eindelijk!

De boodschappen van 'boven' kunnen af en toe best eng zijn... dit kan geen toeval zijn. Op 29 december schrijf ik tot in het nachtelijk uur mijn verhaal met de titel [Eindelijk](#). Het gaat over een mevrouw die € 7.000 moest terugbetalen aan haar gemeente, omdat ze wekelijks boodschappen kreeg van haar moeder. De wereld stond op zijn kop over dit onrecht, zelfs de journaals besteedden hier aandacht aan. Mijn titel gekozen, omdat **eindelijk** een misstand uit de Participatiewet op het journaal komt. Er zijn honderden misstanden bekend.

De volgende dag staat er een reactie op dit verhaal, terugvordering € 7.000, door Rutger Bregman. Zijn reactie komt erop neer dat hij meldt dat dit verhaal helemaal niet zo bijzonder is, jaren en jaren worden mensen in de bijstand misbruikt door belachelijke regelgeving. De titel van zijn commentaar was **Eindelijk!** Dus dezelfde titel die ik had gegeven aan mijn verhaal. Ik reageerde en vroeg Bregman nu eindelijk eens contact met mij op te nemen (wat hij tot heden nog nooit gedaan heeft). "Ik heb nog 49 verhalen klaar staan." Wie gaat ze publiceren? Jij, de Correspondent... geen reactie... Tot heden. Een uur daarna krijg ik een Messenger-bericht van onze wethouder Sociale Zaken. Of ik interesse zou hebben in een nieuw initiatief van de gemeente? Opgang jongeren met problemen. Vreemd... het is drie jaar geleden dat wij elkaar gesproken hebben! Waarom neem hij nu op eens contact met mij op? We hebben elkaar telefonisch gesproken, ruim een uur. Het ging over de misstanden, de Berlijnse Muur tussen de ambtenaren en de leefwereld van mensen, het frustrerende gesprek van gisteren tussen re-integratie coach en mijn zoon, enzovoort. Tegen het project heb ik 'nee' gezegd, anders kom ik weer terecht in de onmogelijke weg van ambtenaren, organisaties, verdienmodellen, en dergelijke. "Als ik dit zou doen, kan ik 's nachts niet meer slapen." De vraag waarom hij mij belde bleef bij mij hangen. Ik zie dit als waarschuwing van 'boven'... zou hij gelezen hebben dat ik nog 49 verhalen heb liggen? Hij weet dondersgoed dat dit voor het imago van de

Met dank, door mijnoverheid bij de voedselbank - Gerard Sangers - hoofdstuk 26.

Er is meer tussen hemel en aarde - blz. 12

gemeente niet goed zou zijn. *Big Brother is watching you...* dus moet ik voorzichtig zijn met wat ik op Facebook zet!

Het einde in zicht?

10 januari 2021. Gisteren de wethouder, directeur en gemeente secretaris een verhaal uit dit boek gestuurd. Als noodkreet, omdat de gemeente een terugvordering eist in verband met mijn thuiswonende zoon... die dus helemaal niet bij mij woont. Hierop volgende een 'geschrokken' reactie en erkenning van de gemeentesecretaris. "Hoe is het mogelijk dat het zo mis gaat in onze organisatie?"

Het is zondagmorgen. Eén van mijn verhalen terug, 23 bladzijden. Ik lees: ... *Tijdens het opschrijven van dit vervolghet verhaal gebeurde er iets onheilspellend. Op de radio werd het pianoconcert no.5 opus 73 van Beethoven gedraaid. Dit muziekstuk staat meestal nummer 1 in de Classic top-1000. Een muziekstuk wat ik opgeschreven heb voor mijn crematie. Dan lopen de rillingen over je lijf.* Op het moment dat ik dit lees, wordt dit stuk op de radio gedraaid. Boodschap... je moet opschieten met je verhalenboek? Ik ben er nog, anders had ik dit niet kunnen opschrijven. Mijn grootste angst is dat mijn laatste levensdoel, het uitbrengen van mijn boek, niet gaat lukken en dat alles in de papiercontainer terecht komt.

Mijn woorden door een ander uitgesproken?

20 januari 2020. Niet schrikken het is 3:00 uur, wanneer ik dit schrijf. Een paar heftige maanden achter de rug door de ellende bij de aanvraag thuislozenuitkering voor mijn zoon en de onterechte terugvordering op basis van de kostendelersnorm. Gisteren was er een Kamerdebat over de val van het kabinet Rutte door de Toeslagenaffaire. (verhaal [Fraudebeschuldiging](#)). Pieter Omtzigt (CDA), het geprezen Tweede Kamerlid, die door vele jaren van strijd en volharding, deze misstanden op de agenda heeft gezet. In zijn pleidooi zei hij bijna hetzelfde wat ik een paar maanden geleden daarvoor al had opgeschreven. Over de belangenorganisaties die gesubsidieerd worden door de overheid, over lijntjes tussen journalisten en politiek, over de waan van de dag, over dat het geluid van de werkvloer niet bij de top terechtkomt. Het was nét of ik mijzelf hoorde spreken óf is het een seintje van 'boven' ter bevestiging?

Niet denken vanuit de letter van de wet, maar in geest van de wet

27 januari 2021. Er staat een interview in de krant met de gemeentesecretaris. Dat is uniek, want als het goed is speelt een gemeentesecretaris zijn functie op de achtergrond. Vanaf zijn aantreden hebben we regelmatig contact over de misstanden in het Sociaal Domein. Door het drama aanvraag thuislozenuitkering voor mijn zoon en de onterechte beschuldiging dat ik niet aan mijn informatieplicht voldeed inzake kostendelersnorm heb ik een verhaal met hem gedeeld. Een noodgreep, hiermee maakte ik de gemeente bekend dat ik mijn boek aan het schrijven ben. Via zijn reactie voelde ik betrokkenheid en schaamte dat dit in de praktijk onder zijn leiding gebeurt. Het hele drama omschreef ik als: op de rand van het ravijn, ook naar hem toe. Hij vraagt steeds om namen te noemen van ambtenaren en dat knaagt aan mijn geweten. In mijn hele verhalenboek noem ik geen namen of fictieve namen. Ik kan de schade die namen te noemen niet overzien. Mijn naam staat al onder een vergrootglas bij diverse ambtenaren en zij hebben de macht in handen. Dat heb ik in de loop der jaren wel moeten ondervinden. Ik zit erg in twijfel om nú toch namen te gaan noemen. Aan

de andere kant denk ik, dat ik in de loop der jaren genoeg signalen heb gegeven dat hij zelf de namen kan koppelen. Of toch niet? Zijn de hoofdrolspelers zó geraffineerd, zulke wolven in schaapskleren, dat hij dat (nog steeds) niet door heeft? In het interview staat de volgende uitspraak: *“Mijn stelling: is laat regels los waar ze niet nodig zijn en handel naar de geest van de wet en niet naar de letter. Zorg dat je als organisatie naar buiten bent gericht. Dat wil zeggen: geen ‘nee’ verkopen. En als iets écht niet kan, samen kijken wat wel mogelijk is.”*

Ik heb hem een appje gestuurd: *“Wijze woorden!”* Maar helaas is hem dit na 5 jaar nog niet gelukt. We hebben beiden dezelfde leeftijd, nog vijf jaar om het tij te keren in de ambtelijke organisatie... maar dat is toch niet mijn taak? Óf is het een seintje van ‘boven’?

Niet normaal gaan vinden wat niet normaal is!

Een uitspraak van de koning op 4 mei 2020. *“Niet normaal gaan vinden wat niet normaal is!”* Deze zin heb ik gebruikt op de achterzijde van mijn boek *Met dank, door Mijn Overheid bij de Voedselbank*. Het is vandaag 31 januari 2021. ‘Per ongeluk’ zet ik de tv aan, met de bedoeling naar Buitenhof NPO1 te kijken. Maar op dat moment is er de uitzending Nationale Holocaust Herdenking in Amsterdam, 76 jaar ná het eindigen van de Tweede Wereldoorlog. Ik blijf halverwege te zijn ingeschakeld. De tweede spreker gebruikte in zijn speech de zin *“Niet normaal gaan vinden wat niet normaal is”*. Die kwam bij mij even binnen. Ik wil per se geen vergelijking maken tussen mijn verhalenboek en de Tweede Wereldoorlog. Misschien is mijn bijdrage een promille van ‘niet normaal gaan vinden wat niet normaal is’. Weer een seintje van ‘boven’? Het geeft mij wel weer een boost om door te gaan met mijn strijd.

Uit het boek: [MET DANK, DOOR MIJNOVERHEID BIJ DE VOEDSELBANK](#), Gerard Sangers.

Gerard is van mening dat basisinkomen een goede oplossing is om de problemen die hij in het boek schetst aan te pakken.

[*Zie hier voor meer informatie over het boek en voor de reeds gepubliceerde delen op de website van Basisinkomen Nederland.*](#)

Zie ook de website [*Te gek voor woorden.*](#)

Copyright © 2021 Gerard Sangers

Niets uit deze tekst en het boek mag worden veelevoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het is wel toegestaan dit gehele bericht zonder wijzigingen te delen.